



Text **Irena Jirků**
šéfredaktorka

Co mají společného?

Lucie Novotná a Jáchym Topol. Zdá se, že kromě toho, že si o obou můžete přečíst na stránkách říjnového Sanquisu, malířku a spisovatele nic nespojuje. Každý se zabývá jinou formou umění, chodí jinými cestičkami, potkává se s jinými lidmi. Pravděpodobně se ani osobně neznají.

„Jsem hrdý na to, že moje knížky mají přízeň inteligentních čtenářů, vyhrávají ankety, ale českou literární cenu jsem nedostal už asi patnáct let. Bez podpory ze zahraničí nemohu psát,“ konstatuje Jáchym Topol v rozhovoru s Günterem Bartošem. Konstatuje bez emocí, suše, krátce. Jednička na současné české literární scéně, romanopisec, jehož uznávají kritici i čtenáři, svým psaním neživí rodinu, takže pracuje jako novinář a literatuře se může věnovat, jen když mu Holanďané nebo Němci zaplatí studijní pobyt. Poslední Topolova kniha Chladnou zemí, v níž fabuluje alternativní dějiny Terezína, vznikla v Berlíně.

„V době, kdy si lidé kupují své umění v IKEA, maluju do šuplíku. U tvorby ale není stejně možné myslet v první řadě jen na to, že se to má prodat!“ Lucie Novotná se už na akademii zabývala krajinomalbou a krajinou je stále okouzlena. Na své výpravy do pleneru – se stojanem, barvami a štětci – se vydává, kdykoli může, tedy v pracovním volnu, o víkendech a dovolených.

Už víte, co mají ti dva společného? Jestliže mi teď namítnete, že holt žijeme všichni v malém chudém státě, který nemá na to, aby podporoval umění, dovolím si zase citovat Jáchyma Topola: „Slovinci, Norové nebo Maďaři své umělce podporují.“

Proč asi, co myslíte?